

[Lilli Gyldenkilde]

Vi mener, det var bedre, om lovforslag nr. L 55 var blevet vedtaget uden de nye ændringsforslag, det, som nu bliver puttet ind i lovforslaget igen, og jeg skal sige, at SF stemmer imod dem alle sammen.

Vi havde allerede i går gjort det helt klart, at vi ønskede at stemme for det forlig, som man i første omgang havde fået strikket sammen om, hvordan man klarer problemerne med at give bedre uddannelsesmuligheder og bedre jobtilbud ikke mindst til de langtidsledige. Det havde vi givet udtryk for, det lå i, at vi ville stemme for det lovforslag, der forelå, efter at ændringsforslagene i går var blevet stemt ud.

Hvad er det så, man i nogle af de store partier, regeringspartierne og Socialdemokratiet, har brugt næsten hver nat til her? Jo, det er at finde en model, efter hvilken man kan sørge for, at 3.500 ud af langt over 200.000 ledige får en begrænsning i deres dagpenge, som såmænd kun er supplerende dagpenge, fordi de jo har deltidsarbejde. Det har man brugt dage og nætter på.

Forligspartierne og Socialdemokratiet har selvfølgelig været orienteret undervejs. Vi i udvalget har så måttet stå stand by, når det passede, at man var nået sammen om 2-3 af tingene; så kunne vi få forelagt dem, og så kunne vi igen få at vide, at man ikke var blevet færdig, osv., osv.

Jeg beder altså forsamlingen forstå, at det simpelt hen er en uværdig måde at køre tingene på at ville lave sådan et kæmpenummer ud af at reducere 3.500 menneskers mulighed for at få supplerende understøttelse. For det er, hvad det handler om. Så har man godt nok, i og med at man kommer med ændringsforslag nu om, at det skal blive sværere, brugt tiden på at få lettet det igen. Det er stort set det, der er sket.

Jeg vil give medhold i, at var lovforslaget blevet vedtaget, som det første gang forelå, havde det set langt værre ud, for så havde der ikke kun været tale om ca. 3.500 – hvilket jeg stadig væk heller ikke tror det er, men det er jo det tal, som forligsparterne selv sætter på.

Det er klart, at der er sket en form for afgrænsning. Vi ved nu af bemærkningerne til ændringsforslagene, at dette må ikke ramme – og sådan vil jeg gerne have at ministeren bekræfter det skal forstås – de mennesker, der arbejder i fiskeindustrien, havnearbejdere og løsarbejdere på havnen eller hotel- og restauran-

tionspersonale. Det er, hvad der står i bemærkningerne.

Jeg ved godt, det er frygtelig svært at afgrænse. Det har det været i alle de år, vi har arbejdet med denne lovgivning, så hvorfor i alverden har man troet, man kunne gøre det over tre nætter? Det kan ikke afgrænses. Nu står vi så i den situation, at vi ikke ved, om de, der er ansat i undervisningssektoren og må stykke et job sammen, som ikke kan blive fuldtids, men modtager supplerende understøttelse, kommer under forslaget. Det kan være, ministeren vil svare. Vi ved ikke, om børnehavepædagogmedhjælpere, sygehjælpere osv., som arbejder i den offentlige sundheds- og service- og socialsektor, er omfattet af lovforslaget eller ej.

Man gør klokkerent klart i bemærkningerne, at man ikke har kunnet afgrænse det helt. Man har fået nogle grupper ud, og det skal I da ikke have utak for, når man nu endelig skulle lave en sådan ordning. Men det er helt klart, at utilsigtede konsekvenser nu skal undersøges inden for de næste lange perioder, og med det kæmpeadministrationsarbejde, som ikke alene er blevet lagt i det her i huset og ovre i ministeriet, men nu også bliver lagt i det ude i a-kasserne på grund af denne vedtagelse, er det simpelt hen utilstedeligt. Vi kan ikke være det bekendt.

Det skal være mine ord til at forklare, at vi siger nej til alle disse ændringsforslag.

Så vil jeg bagefter sige et par ord om det endelige lovforslag, når jeg får lejlighed til det.

Jeg skal ikke undlade her på det sidste at sige tak til en meget tålmodig udvalgsformand og tusind tak til sekretærhjælpen. Det har vel nok været et hårdt arbejde, men I har klaret det flot. Men det har vel nok været svært.

Glistrup (FP):

Uden for al tvivl vildledte Socialdemokratiets ordfører groft Folketinget, da han under ændringsforslagenes behandling sagde, at hvis nu ikke Folketinget fik lov til at tredjebehandle forslaget, så var der 10.000–15.000 mennesker, der mistede noget pr. 1. januar 1989. Det er direkte usandt. Det er helt skinnende klart, at hvis man bare havde fortsat med at behandle det lovforslag, der var vedtaget ved anden behandling, så ville det problem overhovedet ikke opstå.

Lige så usandfærdigt var det, da den socialdemokratiske ordfører sagde, at man jo har